د ژېړ ګلاب پاڼې

شعري ټولګه

Download from:aghalibrary.cm

میوند درځار

د ژیړ ګلاب پاڼې

شعري ټولګه

دويم چاپ

میوند درځار

۱۳۹۷ ل

Download from:aghalibrary.cm

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب ځانګړنې

کتاب نوم: د ژیړ ګلاب پاڼې(شعري ټولګه)

شاعر: میوند درځار

ډیزاین چارې: وصي ابهام

د پښتۍ ډیزاین: اندیش ګرافیکس

چاپ کال: ۱۳۹۷ هجري لمریز

چاپ شمېر: ۱۱۰۰ ټوکه

چاپ وار: دویم

خپرندوی: میهن خپرندویه ټولنه ـ جلال اباد

د چاپ حقوق خوندي دي.

د ترلاسه کولو پته:

میهن خپرندویه ټولنه ـ اسحاقزی مارکېټ، لاندینی پوړ، جلال اباد ښار

Download from:aghalibrary.cm

ډالۍ

آب حیات سترګو ته!

میوند درځار

Download from:aghalibrary.cm

زه به دا وایم چې!

خبرې ټولې تکرار دي، خوند هله کـوي چـې د جانـان پـر شـونډو راځي او یا هم داسې د جانانه شاعر د زلزله خیزو تصویرونو په کـالیو کې له توپاني احساسـاتو سره سـتا د ذهـن پـه تسـخیر پسـې ګامونـه راواخلي چې سم دې لکه ټال ورسره یوسي او راوړي.

میوند درځار د دې دور همداسـې یـو شـاعر دی، دی لکـه د نـورو اوسنیو شاعرانو له قلمي صحنو شعر نه جوړوي، د اردو ژبې د لیونیانو او مستانو له اغیز لاندې هم نه دی، د مشـرانو شـاعرانو پیـرو هـم نـه دی، بلکې درځـار د خپلـو احساسـاتو ډوبـوونکي ګـرداب کـې راګیـر هنرپرداز شاعر دی.

ډاکټر اسرار اسرار د خپل شعر ژبه داسې ساده جوړه کړې چـې هـره ملغلره یې سړی ناڅاپه د هیجان څاه ته ور اچوي، ما د هغه په څېر د ساده ژبې توقع له بل چا نه لرله، پښتو بختوره ده، بـل اسرار کـه نـه شي پیدا کولی، خو د خپل خیال او ځانګړې لهجې شهسوار درځـار یې ضرور موږ ته راکړ.

تقریبا تکراري خبره ده چې د هر شاعر احساسات ټپي شوي، خو درځار واقعا ټپي شوی دی، تاسې لږ له خپلې کینې اوړې لاندې جیب ته برابر ځای باندې لاس کېږدئ، میوند درځار همدغلته ټپي دی.

د درځار هر غزل د فکر د سمندر یوه زوروره څپه لري او هرڅوک دې څپې ته نه شي درېدلی، زه د درځار د هر غزل په دریابي کلمو کې په همدغه گرداب پسې ضرور کوشش کوم چې ځان په کې ورک کړم.

د درځار غزل واقعي تجربې دي، یوه ورځ یې ماته غزل کې ویلي وو، د سرو چاړه به په خیټه نه منډو، زه یې وژړولم، هغه وخت ما او ده د کلي بل شوی اور ژاړه، بې واره مو ژاړه، خو ده ماته نصیحت کاوه.

یوه ورځ یې په خپل یو بیت کې له زړه ژړلي وو، بیا پخپله د خپلو احساساتو په اړه ماته بې ځوابه و، ویلي یې وو:

د ماښام وېره مې د خدای له وېرې ډېره ده
زه کور ته ځمه د اذان د اورېدو نه پس

په دې بیت یې مات کړم او زه پوه شوم چې زما درځار څه وایي؟

درځار هغه مینه گرکي کلمات غږوي چې د خندا اوعاطفې په پوله مو حیران پرېږدي، هغه د خپل کور و کلي اصطلاحاتو ته د هنر د جامو په اغوستلو کې بې ساری دی.

هغه پر یو وخت په لوستونکي د ژړا، خندا او مستۍ گډ کیفیات راولي او دا د هغه د ساده، طنزیه او هنرمندي ژبې کمال دی.

اوووووووهو څه په ښایسته انداز وایي!؟

وواېـه چـې مـونږه سـوله غـواړو! سـوله غـواړو!

ته خـو چـې څـه وغـواړې نـو کېـږي، ګلابونـو!!

د درځار د شاعرۍ نمونې نورې نه راوړم، بیا خو به داسـې شي لکـه زموږ په څېر د شاعرانو له ټولې شعري ټولګې دوه درې بیتونه انتخاب او نور هیڅ....

داسې نه ده، د درځار شاعري د حفظولو ده، پـه زړه کـې د نقشـولو ده، پښتو ادبي او هنري نړۍ ته د نویو اضافو تکراري خبره ډېره ده، خو د درځار شاعري رښتیا د پښتو ژبې لپاره نوې ترینه اضافه ده.

د درځار شاعري د روایتي شاعرۍ د سد ماتولو لپـاره د پښـتون هـنر وروستیو ګوزارونو کې وشمارئ، موږ د شعر نوي پړاو ته د ننوتو سـاه ګانې اخلو.

زموږ سریزه نګاران تل په بره کېني او شاعر له ځانه ټیټ تلي، مګر زه به دا نااهلي نه کوم، زه ویاړم چې درځار لرم، په خوا کې یې لـرم او تر ځان څه چې تر ډېرو اوسنیو یې غښتلی بولم.

تاسې به وګورئ چې میوند درځار به یو وخت د شعر د اسمان داسـې ستوری وي چې خلک به یې هر ماښام تر لیلا و مجنون د مخه لټوي.

ستاسو سعید شینواری

۳ دلوه ۱۳۹۶

حسن پرسته شاعري

په نړۍ کې ډېر داسې شیان شتون لري، چې درک کولی یې شو خو تعریفولی یې نشو. له دغې ډلې څخه یو هم ښکلا ده. او ښکلا ځکه نه تعریفیږي، چې نه کوم مشخص فرمول لري او نه کوم مشخص لیدلوری.

اروایپوهنې په حسن پرستۍ یا حسن خوښونه کې نور عوامل شامل ګڼي لکه، تربیه، تجربه، وخت او جغرافیه. خو که اسلامي ارشاداتو ته وګورو نو تر ډېره به ووینو چې ښکلا فطري ده، نه اکتسابي. ((لقد خلقنا الانسان في احسن تقویم))

هسې خو خدای تعالی هم د ښکلا او جمال خالق دی او ښکلا خوښوي، مشهور حدیث دی چې ((الله جمیل و یحب الجمال)) یعنې خدای ښکلی دی او ښکلا خوښوي. د هغه د اشرف المخلوقات سره هم همدا فطري ادراک د هغه له پیدایښت نه ملګری دی. یعنې انسان په طبعي ډول ښکلا خوښونکی دی او د ښکلا خوښونې ذوق یې تر بل هر موجود پیاوړی او حساس دی. ژر په ښکلا کې ورکیږي. ښکلا له خاصیت څخه مځکې تصور وي په دې معنې چې تر ذات وړاندې د معنی په توګه شتون لري.

افلاطون په دې اړه وايي چې د انسان روح مخکې له دې چې نړۍ ته راشي د ښکلا حقيقت د تجرد په عالم کې درک کوي.او کله چې په مجازي نړۍ کې حسن ويني وربانديې مينيږي او زړه يې مينه غواړي.

حسن داسې يو شی دی چې چوکاټ او ديوالونه نلري، حسن که په هر څه کې وي حسن دی او د انسان په زړه کې ځای پيدا کوي.

دلته يوه خبره چې د يادونې وړ ده هغه د حسن پرستۍ او حسن څخه د خوند اخستلو توپير دی. حسن پرستي يا حسن خوښونه او له حسن څخه خوند اخستل دوه جلا شيان دي، ځکه حسن روحاني چاره ده او له حسن څخه خوند اخستل بيا جسم ته وړې سترګې نيول دي.

په ارواپوهنه کې فرويد د ښکلا په اړه دا نظر درلود، چې حسن پرستۍ پيل په جنسي تنده او پايښت يې په جنسي سوړوالي کې دی، خو د فرويد دا خبره ځکه غلطه ده چې مونږ د داسې ډېرو کسانو بېلګې لرو چې حسن پرستي يې جنسي لذت نه ګاڼه.

د درځار په شاعرۍ کې هم د حسن پرستۍ ذوق ډېر لوړ ښکاري، حسن خوښوي، ستايي يې:

له هر ښايست نه لږه لږه مينه وغواړم
ابادوي د خدای کورونه په چندو خلک

د پورته بيت په تاييد يوه خبره کووم، هغه دا چې استاد اجمل ښکلي په يوه مقاله کی ليکلی وو، چی مينه هغه تاثر دی چی يو ښايسته پيکر

يې په انسان کې پيدا کوي. زما په اند مينه له ښکلا څخه نه زيږي، بلکې ښکلا ده چې له مينې څخه پيدا کيږي. که حسن له مينې څخه پيدا کيدلی؛ نو ښکلا به مشخص تعريف درلود. ځکه حسن خوښونه د فردي ذوق مسله ده، او فردي ذوق هيڅکله نشي يوشان کيدلی.

د ښکلا خوښونې ځواک فطري دی نه اکتسابي او درځار ددې خبرې ښکاره مثال دی. دی د يوې جنګ ځپلې او داسې ټولنې وګړی دی چې حسن خوښونه پکې د کفر ټاپه هم لري خو له دې ټولو سره په درځار کې د حسن پرستۍ ماده له هر اړخه پوره ښکاري.

ليکوال او شاعر ته اړينه ده چې د خپل مخاطب د ښکلا پيژندنې له ارواپوهنې سره تر يوه ځايه اشنايي ولري، د ښو اثارو د ښکلا يو راز په دې کې هم دی، چې ليکوال خپل لوستونکي تر ليکلو وړاندې پوره مطالعه کړي. او د هغوی د ښکلا فلسفه او اروپوهنه يې لوستې ده.

مرحوم استاد شپون به په شعر او کيسه کې په کيوټ او کنټرايفد باندې ډيرې خبرې کولې او ويل به يې چې کيوټ هغه څه دی چې په تصنعي ډول ښکلي وي او کنټرايفد هغه څه دی چې په دومره مهارت طرح شوي وي چې غيرې طبعي ښکاري. د درځار شاعري د کنټرايفد په چوکاټ کې ده.

هر کله چې په يو شخص په تېره په هنرمند کې د ښکلا خوښونې ځواک راپاريدلی وي نو نوموړی بيا د بدرنګۍ هر لاره پريدي او په

ټولنه کې دا ښايي چې هغه له نورو د ژوند په نېکمرغيو او رازونو ښه پوهيږي.

د ارواپوهنې څېړنو ښودلې چې انسان خپل ۷٪ رواني او باطني خواهشات په ژبې سره نورو ته وايي خو خپل ۹۳٪رواني او باطني خواهشات په هغه کې دننه پټ دي چې د سترګو په وسيله کولای شو هغه درک کړو يا يې نورو ته وواېو.

د درځار په شاعرۍ کې سترګې که ووايم د يو سمبول ځای لري او دی ددې لپاره هم په سترګو مين دی چې د حسن ليدنې لامل دی.

په هغه دوه سترګو مې بيا مينه راغلې ده
ياره چې دا خو مې څه نوې ګناه ونکړه

دده په شاعرۍ ډېرې خبرې کيدای شي خو زه يې همدلته رالنډوم او د حسن په رنګونو کې يې ډوب غواړم.

وصي ابهام

جلال آباد

زه به نو څه ووایم!؟

زه به نو څه ووایم........

هغه خبرې چې ما به (چاته) مخامخ نشوې کولی، شعر کړي مې دي. خلکو به ځکه خوښې کړې وي چې شاید د ځینو پېښو په اړه به مو احساسات یو ډول و او یا به هغوی هم زما په څېر بې زړه او بې خولې وي او د ډلې پر ځای به په یوازې کېناستلو کې ځان ارام او خوشاله احساسوي، ګنې دا کرښې بل هیڅ کمال نلري.

ما شعر کم او په ځنډ لیکلی او تر لیکلو وروسته یې راته داسې احساس کېږي لکه له ساعتونو شدیدې تندې وروسته چې د یخو رڼو اوبو په چینه پېښ شوی یم.

که د ملګرو زړه ته مې نه کتلی نو د (ژیړ ګلاب پاڼې) به له شپېتو ډېرې نه وای خو د هغوی په ډېر ټینګار هم د کتاب حجم تر سلو مخونو و نه رسېد او ښه هم همداسې ده، ځکه نن سبا مصروفه انسان کتاب لوستلو ته ډېر وخت نه لري او یا وخت نه ورکوي، نو مننه چې د ژیړ ګلاب پاڼې مو د لوستلو په نیت راخیستې.

میوند درځار

جلال اباد

وخت سره به ګوتې لړې ماتې کړو چې څه کېږي
هیلې به د ژوند لپاره زیاتې کړو چې څه کېږي

ستا له درد نه څوک د زړېدلو اندېښنه لري ؟
پرېده پدې زړه کې به یې پاتې کړو چې څه کېږي

خدایه په کتاب کې مې وعده د جنت ولیده
اوس به یې دا پاڼې ورته قاتې کړو چې څه کېږي

ما او تا د یو بل د ژوندي پاتې کېدو سبب
لاړې به د خولې آب حیاتې کړو چې څه کېږي

آمن چې ***درځاره*** د ولس لپاره غواړو نو
خپله شاعري به سوله ساتې کړو چې څه کېږي

ژوند خفه کړيدي، راټول په میکدو خلک
څو به د زړه اورونه وژني په اوبو خلک

ګنډلې سترګې وچې شونډې په بازار کې ناست
زړونه تړي د جنتونو په وعدو خلک

له هر ښایست نه لرې لرې مینه وغواړم
ابادوي د خدای کورونه په چندو خلک

د بیدارۍ او رڼایی نه د قام مخ اړوي
نو ځنې ندي د وطن د پرېښودو خلک

درځاره ته د زړه خبره دومره مه سپینوه
په کیسه پوې شول د کیسې د اورېدو خلک

هـر سـړی دې نـوم اخـلي غړېـړي ګلابونـو
ښکلې يې نو داسې خـو بـه کېـږي ګلابونـو

څه وايې چې چرتـه بـه تـوده غېـږه پيـداشي؟
ژمـــی دی میـــده بـــاران وريـــږي ګلابونـــو

لاس راکه خـو سـترګو تـه بـه نـه راتـه راګـورې
خلـک خـو ړانـده نـدي پـوهېږي ګلابونـو

ووايه چـې مـونږه سـوله غـواړو! سـوله غـواړو !
ته خو چې څه وغـواړې نـو کېـږي ګلابونـو

ما د ژوند په لاره بانـدې مـه پرېـده يـواځې
مينـه بـه ښـه ډېـره رارسـېږي ګلابونـــو

داسې بې وخته مې پــه زړه بانــدې راووريــدې
لکه نرگس چې بــې موســمه بــې بهــاره کيــږي

هغــه ســړی پــه مــا د خپــل مــين بــاور نکــوي
زه خو به مړ يم چې له زړه نــه زړه تــه لاره کيــږي

د ژونــد کولــو حوصــله دې ډيــروي درځــاره
ته ملامته يې چــې کرکــه دې لــه ښــاره کيــږي

لاس دې راکــه زړه دې وســاته ملګریــه
لکــه مــا چــې درتــه نــه ســاته ملګریــه

د ژونــد لاره د پــردي وطــن بــازار دی
مونږ به ځان د چا نه څـه ســاته ملګریــه

یــو ټوپــک و چــې د ډېــرې زمــانې و
د بچــو نــه بــه مــې ښــه ســاته ملګریــه

هغه ســترګې اباســین چپــې چپــې وې
ځــان مــې ځکــه ورنــه وســاته ملګریــه

چې ***درځار*** و نو له هر ســړي نــه ځــار و
پردی غم به یــې پــه زړه ســاته ملګریــه

ګرځم که چرته دې پدې ښار کې درک وکړم
کله ناکله خو په بل سړي ستا شک وکړم

راځه چې ځو د سیند په غاړه غاړه وګرځو
د زړه خبره درته څنګه په سرک وکړم؟

وایم چې نورې به کیسې چاسره نکوم
بیا هم باور په یو هلك نه یو هلك وکړم

نو آزادي به زه په کومه جذبه وګټم
چې دښمني تاسره ستاسو په ټوپک وکړم

د لړې مینې ضرورت پوره کولی شم
***درځاره* في سبیل الله به دې کومك وکړم**

کاڼي کرښې

اوبه په ډانګ بېلې شوې
نوک او ورۍ جلا شوې
بد تربور مې
په بد ځای کې پکار نشو

ستا په څېره کې د خدای نور، چشم بـد دور
تــه ملایکــه یـــې ضرور، چشـــم بــد دور

عمـــر د ژمـــي مـــاذیګر، پـــه څـــه بـــاور
بیا هم خندا؟ بیا هم غـرور؟ چشـم بـد دور

د هغـــه ســـترګو پـــه لیـــدو ذکـــر کـــوه
چشم بد دور، چشم بد دور، چشم بـد دور

زمـا پـه ژونـد مـین ولـس اوس هـم لـري
څومره مستي څومره سرور، چشـم بـد دور

درځــاره ستاســو دا وطــن جنــت وطــن
لکــه رڼــا د کــوه طــور، چشــم بــد دور

تا مات کړی اوس ببرته په تا باندې باور کـوي
زړه دی نو، د هر چا په مسکا باندې باور کوي

مانه دې پوښتنه لږه وکړي چې ړوند ولـې یـم
څوك چې د ښارونو په هوا باندې باور کـوي

ما ددې ولس د پیغمـبر جـامې اغوسـتې دي
خلك مې پـه هـره نـاروا بانـدې بـاور کـوي

ژوند کوو د ژوند د ښه کېدو مبــارزه کــوو
غم نه کوو غم ته په ژونـدونې جنـازه کــوو

آمن غواړو آمن غواړو، چانه امن وغــواړو؟
سوال د جنتونــو د دوزخ پــه دروازه کــوو

دا ملا زړې کیسې کوي راته خو مــونږه بــه
ځو راځو مونځونه اودســونه بــه تــازه کــوو

لوڅې پښې تشې ګېډې ډله یوو پیتاوي ته
نکــل د پنځــه زره کلونــو پــه مــزه کــوو

ته ***درځاره*** کومو سترګو داسې ځنګـولی یـې؟
دا نشه خو مونږه د کوکنارو پــه غــوزه کــوو

زړه! په محبت کې دې تاوان دی نــوره ســتا خوښــه
هر سړي چې کړی پښېمان دی نوره ستا خوښــه

سترګې مې ستونه درته نکوي چې پــاتې شــه
عقل مې په تا پسې روان دی نوره ستا خوښه

واخله کنه ستا بــه سرمایــه د مینــې ډېــره شي
ژوند مې لیلام کړی په غیران دی نــوره ســتا خوښــه

راشه چې پدې دنیا جنــت دربانــدې وګــورم
بیا د پســرلي پسې خزان دی نوره ستا خوښــه

ما سره به جنګ په خوله او سترګو بانــدې نکــوې
سوله مې د ټول عمر ارمان دی نوره ســتا خوښــه

او کال وروسته دادی بیا پسرلی راغی
د رنګونو په رڼا پسرلی راغی

ستا جنت ته سل او زر کلونه پاتي
دلته اوس دادی ملا پسرلی راغی

اول څاڅکی څاڅکی اوښکې بیا په لپو
څه د ژمي په هوا پسرلی راغی

دې وطن ته د سوونو شهیدانو
د سرونو په سودا پسرلی راغی

ملامته درته نه یمه ***درځاره***
خو څه در به شم چې دا پسرلی راغی

ډېر انتظار وشو د ګل د ټوکېدو لپاره
دُعا مې وکړه د باران د ورېدو لپاره

د ژیړ ګلاب پاڼې د لیک سره جوړه راغلې
صبر پکار دی په مطلب د رسېدو لپاره
ما چې د چا سترګو ته ټوله شاعري کړېده
وعده یې کړې چې راځي د اورېدو لپاره
په ډک بازار کې خدای په مخه باندې راوستلې
وخت دې پیدانکړ د مخ د پټېدو لپاره
زما ارمان دی چې بې جنګه زمانه وګورم
جنت ته نه ځمه د شاتو او شیدو لپاره

درځاره ستاسو ښار د کلي نه په څه ښایسته دی؟
یو ځل خو راشه د ملګرو د لیدو لپاره

پـــدې ســـترګو کـــې لـــذت د جنتونـــو
خدایـــه تـــه وســـاتې پـــت د جنتونـــو

د ژونـــد نـــورې هیلـــې نلـــري نـــو ځکـــه
روږه نـــــه نیـــــسي اُمـــــت د جنتونـــــو

پـــرې چـــې دا دنیـــا خـــو وګټـــو ســـړیه
مـــونږ تـــه چـــا کړیـــدی ســـت د جنتونـــو

د چـــا غیـــږه مـــې پـــه زړه بانـــدې وریـــږي
څوک دې خدای نه کړي عادت د جنتونو

د جومات د دروازې ځنځیر دې پروت وي
چـــې مخلـــوق نلـــري نیـــت د جنتونـــو

ژوند ته زړه خورمه چې وبه نشي ياره
غر هم لوړ دی او په سر نلري لاره

حوصله تمامه شوې ده ملګريه
څه چې څو د خودفروشو له بازاره

زړه د لارې په سر سيوري ته ويده دی
سترې شويدی له ډېره انتظاره

آزادي خو به ژوندي ولس ته غواړې
څه دا خلك، څه يې خوله، څه يې کوکاره؟

اوس کراري جنتونو کې اوسېږه
چې زما سترګې دې خوښې شوې ***درځاره!***

زه لکــه پــه دښــته کــې ولاړه وچــه ونــه
هیلې دومره هیلې دي چې مکوه پوښــتنه

ژوند ددې بازار په یوه لاره کې هــم نشــته
دومره خاموشي خو به مې ورک کړي له وطنه

ځمه چې وعده د بیا لیدو یې پــوره شــوې
بیا به راتــه وایــي چــې دا ولــې دروغجنــه

خاورې د ولس په اننګو بانــدې پرتــې دي
ګرځــي ډلــه ډلــه رهــبران ســپینه لمنــه

چا چې ښایســتونه درتــه وښــودل ***درځــاره***
تــا لــه هغــو ســترګو نــه هــم ونکــړه مننــه

په ما یې هره شېبه مرګ ته انتظار وکه
آب حیات سترګو خبر یې چې څه کار وکه!؟

د خپل مین د پېژندو نه یې انکار وکه
آب حیات سترګو خبر یې چې څه کار وکه!؟

زما په مخ کې یې په بل د ګل ګوزار وکه
آب حیات سترګو خبر یې چې څه کار وکه!؟

په ډکو سترګو مې مزل په ټوله لار وکه
آب حیات سترګو خبر یې چې څه کار وکه!؟

لکه چې ژوند مې نور د بل په اوږو بار وکه!!
آب حیات سترګو خبر یې چې څه کار وکه!؟

په تا مین په تـا د ښـې خـبرې حـد نکـوي
د تا ښایسته غوندې سړي سره څوک بـد نکـوي

خدای به زما د رقیبـانو زړه خوشـاله نکـړي
د ناروا خلکو خو ښه دی چـې مـدد نکـوي

مشې خبر چې څومره شور زما پــه زړه کــې دی
سیاهي سترګو کې ده، اور زما پــه زړه کــې دی

د ښایســته ســترګو ســړی مــا پرېښــودی نــشي
چې خدای ورکړی ورته کور زمــا پــه زړه کــې دی

درد خپلـــه وســـه د مســـکا د پټېـــدو کـــوي
لړ مې په مخ باندې او نور زما پــه زړه کــې دی

ددې ولس د بیــدارۍ ارمــان مــې نــه پرېــدي
ګورې چې لارې لارې خور زما په زړه کــې دی

درځاره هر سړي ته وایمه چــې ځــار دې شــم
مړه چې دا لا څومره زور زمــا پــه زړه کــې دی

زمـــا د بيـــا زړه درکولـــو اراده نـــه وه
خو چې د خدای په څه رضا وه د بنـده نـه وه

زمونږ نصيب داسې چې لمر به و، رڼا نه وه
باران بـه ووريـده ځمکـه بـه لمـده نـه وه

د ښايســتونو ملګرتيـا مـې نـوره پرېښـوده
په محبت کې مې څه خاصـه اينـده نـه وه

زه چې د چا د سترګو ذکر فکر دواړه کـوم
هغې ته ياده زمـا هـيڅ يـوه وعـده نـه وه

درځاره ستا ولس اوس هم د نيمې شپې غـل دی
نوره دنيـا بـه د غرمـې پـورې اوده نـه وه

ستا د لیدو ، د پېژندو ، د خپلېدو ارمان !
په للمه ځمکه د باران د ورېـدو ارمـان !

په نالیدلي مخ مین یمه ، توبـه خدایـه !
چې چا به کړی وي زمـا د ورکېـدو ارمـان !

او ستا ښایست او خـوږلني پـوره کـولی شي
پـدې دنیـا د جنتونـو د شـیدو ارمـان !

زمونږ په زړونو کې د آمـن د لیـدو ارمـان !
پدې ولس کې د رڼا د خورېـدو ارمـان !

درځاره هغه سړی کرکه پرېښودی نشـــي
ملګریه مکوه د سیند د وچېـدو ارمـان !

یوه بوسه زما د وینې مخ نه هم واخله
زما گلابه ماته مینه راکه غم واخله

دا ځنگېدلي قدمونه زما زړه پرېباسي
که ته خفه یې، قدمونه خو لږ سم واخله

له یاره لرې یې او نشه د بېلتون نلرې
دې تور اوربل ته دې گلونه د شړشم واخله

کتابونــــه راسره دي انډيوالـــــه
اُمېدونــــه راسره دي انډيوالـــــه

رڼايي به لکـه لمـر راپسـې راشي
بارانونــــه راسره دي انډيوالـــــه

آزادي پـه شـعارونو بانـدې غـواړو
بيرغونــــه راسره دي انډيوالـــــه

چې پيسې دي که د خلکـو ادرسـونه؟
کاغذونــــه راسره دي انډيوالـــــه

ځه ***درځاره*** چې له ځانه چرته پټ شو
نقابونــــه راسره دي انډيوالـــــه

په انتظار، په حوصلې، په صبر څه وشو
ما په خوبونو باور کړی و بس ښه وشو

ژوند د وحشت نوم و، د وینې تویولو کار
محبتونه نه روا کار و او نه وشو

د ګناهکارو ښار کې خاورې او ګردونه دي
زمونږه برخه بارانونه هم په غره وشو

نو ستا په غېږه کې هم تود نشومه وه یاره !
ښه نو زما په جنتونو کې ساړه وشو

درځاره! اوس په هرې ښې بدې ژړا ورځي
زه نه پوهېږمه چې څه شی مې په زړه وشو

مــــــــروره د بښـــــــنې ضرورت دی
مونږ ته ستا د پیرزوینـې ضرورت دی

مسافر یکې د ځان سیوري تـه ناسـت وي
دې صحرا ته خـو د ونـې ضرورت دی

ته د خولې په ورکړه دومره محتاط نه یـې
بـــس د تشـــې یـــادونې ضرورت دی

خدای ته څنگه په نیمگړي عمـل ورشـم؟
د بنـــده د سپارښـــتنې ضرورت دی

چې خفه وم په غزل یـې راپخـلا کـړم
لــه ***درځـــار*** نــه د مننــې ضرورت دی

ځه چې ځې ګلابه، نو د بیا لیدو په هیله
غاړه راکه شابه، نو د بیا لیدو په هیله

تانه مې د ځان په اړه کړې وه پوښتنه
پاتې بې ځوابه، نو د بیا لیدو په هیله

ستا له جنتې غېږې نه لرې پاتې شوی
مړ شوم له عذابه، نو د بیا لیدو په هیله

ځمه چې ماښام دی فاصله هم ډېره لرې
لاره هم خرابه، نو د بیا لیدو په هیله

ستا خبرې نوې دي خو زه په ژوند کې ډوب یم
بند مې کړې کتابه، نو د بیا لیدو په هیله

دا مینــه زمــا لپــاره کمــه راتــه ښــکاري
نن مې انډيوال داسې بېغمه راتـه ښـکاري

ستا د تلو نه پس مې دا ورغوي يـخ کـرخ شي
ستا دتلو نه پس لکه چې مرمه راته ښـکاري

چرته چې د ورانې سر دی مونږ پورې تړلی
داسې خبر نکوو چــې سـمه راتـه ښـکاري

دومره مې تلوار ستا ابـادۍ تـه دی وطنـه
تشه غوندې ساه ويستل هم دمه راتـه ښـکاري

ســتا د دعاګــانو تــلاوت کــوي ***درځــاره***
دا پيغمــبري خېــره عجمــه راتــه ښــکاري

ژوند په جوړولو جوړولو باندې وران شــو
خدایه ستا راکړی امانت رانــه تــاوان شــو

داسې پسرلــي ته مې له زړه نه دعــا وکــړه
تاسره روان ومــه پــه لاره کــې بــاران شــو

ډېرې بې نیازۍ دې هم په زړه باندې مات نکــړ
ستا مین په تاپســې بــې ســته راروان شــو

ما ویل چې دا ولس د سولې پــه مــذهب دی
تا ویل چې ټول عمر دې تېر پــدې ګومــان شــو

ته د نفرتونو ښار کې څه کــوې ***درځــاره؟***
دا لکه د خدای کور چې په دشته کې ودان شــو

د ښایســتونو دې تمامــه ورځ ســتاینه کــوم
خدایه! ددې ورکړې دې بې حده مننــه کــوم

د جنتونـــو ننـــداره بلکـــل د راز خـــبره
خو په پنځه وخته مانځه کې یې غوښــتنه کــوم

مانه مې زړه ستاسو د ښار په سرکونــو پــاتې
اوس یې په لاره کې له هر سړي پوښــتنه کــوم

چې آزادي نه غواړم ژوند غواړم د ځان لپــاره
درځاره څه وشو چې داسې تېروتنه کــوم؟

زما برخــه خــو د ســپینو واورو غــر دی
خو چې ستا مینه مې و نه سـېزي لمـر دی

ستا په ټولو کې په ما سترګې خوږې شـوې
بختــورې! پیــداکړی دې ګــوهر دی

د ښایســته و د مخونــو پــرده پــوښ دی
د ښــارونو پــه ګردونــو کــې هــنر دی

آزادي زمــا د خپــل وجــود حصــه ده
غلامــي زمــا د ټــول وجــود ضرر دی

ته ***درځار*** یې او پوهېږې چې زه څوک یـم؟
څوک چې ستا د زړه په هر ټکي خـبر دی

په ډکو سترګو مې د دوه سترګو ارمان کېږي
په تمه ناست يمه چې کله به باران کېږي

خدايه احسان دې د بنده د هېرولو ندی
د شرابونو روژه ماتي په اذان کېږي

د خپل نظر د کرامت نه به ته نه يې خبر!؟
ستا په نظر په تورو خاورو کې ګلان کېږي

دا بې رُخيددې نړۍ مې زړه ته شک غورځوي
پدې څلورو کتابونو مې ګومان کېږي

په باريکۍ د ښايستونو باندې نه پوهېږي
په درځار هرځلې څه توکه د نادان کېږي

د نفـرت یـې انـدازه ورسره نشـته
هیڅ لحاظ ددې بنـده ورسره نشـته

د دې تور سړي دا تور ټوپک مې بد شي
د خـبرې حوصـله ورسره نشـته

ستا عمل د جنتونـو د مخلـوق دی
خـو چـې ولـې اراده ورسره نشـته

پښـتنو تـه د رهـبر وژل روا دي
پیغمـبر دی معجـزه ورسره نشـته

زما خاورې زما مینې تا بـه ژغـوري
یو سړی دی چې پیسه ورسره نشـته

څوک دې نه وايي چې ځنګه بې بـاکي ده
په وجود کې مې خـماره خپلـواکی ده

خامــه لاره ده ماښــام دی تــاريکي ده
نـــو اړتيـــا د يـــو واړه اوروركـــي ده

ډكـــې ســـترګې ځنګېـــدلي قدمونـــه
تــالا كــړې دې نشــه انګــور تــاكي ده

اوښكې تويې كړمه اوښكې پـاتې نــشي
مرغلره مې پـه نيـت بانـدې شـكي ده

د عجمـــو حيـــراني ګـــوره ***درځـــاره***
چـــې غزلـــه دې عربـــه ده مكـــي ده

زمونږ زړونه هم د غوښې دي ګلابه
دا ستا دوه سترګې مې خوښې دي ګلابه

پسرلی مې د خزان له زوره ندی
په څېره دې د غم نښې دي ګلابه

زه خو ستا د بڼو شمار کوم درګورم
او ستا سترګې په چا خښې دي ګلابه

زمونږ فکر د ولس لپاره خور دی
خو حالات داسې بدمخې دي ګلابه

که په زړه شي نو ***درځار*** د غزل ندی
خو دا ګوتې خواريکښې دي ګلابه

ګرځوي له ځانه سره ځان په کتابچــه کــې
ګل مې رسم کړی د جانان په کتابچه کــې

تاتــه مــې ليکلــی غــزل مخــې تــه راغلــی
دوه کاله يې تېر کړل په ارمان په کتابچه کــې

رنګ مې په قلم کې نه و تش مې خوځولــو
خط ته مې ښوونکی و حيران په کتابچــه کــې

نه ځمه ددې کوځې په لاره بانــدې چرتــه
نوم مې ليکل شوی د دوکان په کتابچه کې

(خ) خپلواکي ، دا د هر وګړي ضرورت دی
وليکئ پدې باندې عنوان په کتابچــه کــې

پرېده چې لمر راپسې ټوله ورځې ګوري لاندې
په خوب عادت یمه د شنو ونو د سیوري لاندې

د تورو غرونو ژوند د خدای له نعمتونو ډک دی
په سر یې واورې وي ګلان وربانديې اُوري لاندې

دا څه پاچا دی چې ځواب د چا ویلی نشي
دا څه لښکر دی چې خملي د کمزوري لاندې

ستا څه ګومان دی چې *درځار* له تانه ځار ندی څه؟
مینه مې ژوند کوي د نوم د توري توري لاندې

چې لړ پاتې شې څه لار کولی نشې؟
زلمیتوبـــه انتظـــار کـــولی نشـــې؟

چې مونږ نه غواړي زمونږه پکار نـدی
عریضـه خـو پـه سرکـار کـولی نشـې

یه ناځوانـه، د سـلام ضرورت څـه و؟
چـې پوښــتنه د بـیمار کـولی نشـې

ډکې سترګې درته ناسـت یمـه ګلابـه
څه چاره مـې د خـمار کـولی نشـې؟

ته مجبوره یې چې خوله پخپلـه ورکـړې
منتونـه پـه ***درځـــار*** کـولی نشـې

کنګل ژمی او یخنـي لکـه زنـدان دی
توبـه! دا مسـافري لکـه زنـدان دی

که ښار ښکلی دی نو خلك يې پردي دي
هر سړی پکې بنـدي لکـه زنـدان دی

ماتـه خپلـه ملنګـي سـتا پاچـاهي ده
تاتـه خپلـه پاچـاهي لکـه زنـدان دی

مـا تــر ډېــره پکــې وســاته ملګريـه
دا ستا سترګې ګـلابي لکـه زنـدان دی

د جنت نه به دې منـع کـړي ***درځـاره***
ميخانـه ددې سـاقي لکـه زنـدان دی

مازيگر شو.....

مــــازيگر شــــو د اذان ازانگـــې راغلـــې
پنځه شپږ کسه دي جمه يـې زړه غــوارې
د پټــــي او د راغـــه لـــه کـــارو ســـتړې
مونځ به هم وکړي خو دمه يې زړه غواړي

***

د کيســو لپــاره بــل داســې ځــای نشــته
چې زاړه د يو بل خــواوو تــه راټــول وي
چې په اوړي کې د يخې ديــرې ســيوري
او پــه ژمــي کــې پيتــاوو تــه راټــول وي

ددوی لپـــاره د دوزخ پـــه کنـــاره ســـړیه
دا خلك نه ارزي په زړه خوړلـو وه سـړیه

په قام او خلکو باندې زړه زمونږه درد کـوي خـو
په ګېډه مه منـډه د سرو زرو چـاړه سـړیه

په لوڅو پښو باندې د ځمکې تنابونـه وهـو
خو چې د چا سره په لاس کې ده قیضه سـړیه

اوس مې په سترګو او په مخ باندې وهه سـړیه
ما درته خپله ویل چې مـاسره راځـه سـړیه

اوړی، روژه او دا پردی مزدوري سخته نـده؟
په ماسپښین کې یوه سترګه خـوب کـوه سـړیه

ابادي.....

پدې شپږ میاشتو کې یو باران ونشو
خو د غـره اوبـه پرېمانـې رارواني
د سوونو کـالو واورې ویـلي شـوي
پـه لښـتیو کـې حیرانـې رارواني

***

خدایه رحم دې له هغه څه نه ډېر دی
چې بنده دې اورېـدلي لـه مـلا نـه
د فصـــلونو او د ونـــو ابـــادي ده
وېـــره نلـــرو د اوړي لـــه بـــلا نـــه

دا مــاذيګر دا ډېــره لاره دا يــواځې ســفر
له مانه کلــه کېــږي يــاره دا يــواځې ســفر

د ژونــد کولــو حوصــله راسره پــاتې نــده
بيا هم کوم د چــا لپــاره دا يــواځې ســفر

په ځنګېدلو قدمونو چرته نه ځــي خلــک
راباندې اوږد شو خــماره دا يــواځې ســفر

ښه، زه د زړه د بې کسۍ پېغور ته څه ووايم؟
سره له دومــره بيروبــاره دا يــواځې ســفر؟

هغه دوه سترګې جنتونه دومره لرې نــدي
خو که ته ومنې ***درځــاره*** دا يــواځې ســفر

په څه ګناه باندې لیدلی زمانې یمه
د انتظار په اور نیولی زمانې یمه

په ګُمنامۍ مین له ځانه هم پټېږمه
او ګوره بیا هم پېژندلی زمانې یمه

چې زندګي پکې د ټکنده غرمې نوم دی
پداسې دشته کې کرلی زمانې یمه

آمن ددې وطن د خلکو د مذهب نوم دی
خو تشدد ته لمسولی زمانې یمه

یـره ټـول بـه یـو پنځـه ګامـه سـفر و
زنـدګي څـه وه؟ د ژمـي مـازيګر و!!

ګـل يـې واخسـته مننـه يـې ونکـړه
دا سـړی لکـه چـې اوس هـم مـرور و؟؟

د چا دوه سترګې مې دوه ساګانې ژوند و
او پخپلـه هـم پـدې بانـدې خـبر و

ښـار احسـاس د يـو سـړي راتـه راکـړی
چـې لـه ډېـرو روايـاتو نـه منکـر و

د چا زړه ساتل مـې زده نـه وو ***درځـاره***
د ملګـرو پرېښـودل مـې يـو هـنر و

نه داسې خو نده چې یو ماتــه نــه راګــوري
ژونــد لکــه روانــې اوبــه شــاته نــه راګــوري

مړاوي یمه پاڼې پــاڼې تــوی نشــمه خدایــه!
نــن راتــه هغــه آب حیاتــه نــه راګــوري

ښه وایې ، له زړه نه زړه تــه لاره خامخــا وي
اوس مې چې هېر کړی دی نو شاته نه راګوري

لاس راکړي چې بیا بــه سره وګــورو ملګریــه
ســترګو کــې ســاتلې تمنــا تــه نــه راګــوري

زه له یوې هیلې نه تېر شــوی یــم ***درځــاره***
لوی خدای به مې دې وړې ګناه ته نه راګوري

منزل خبر دی چې مزل راپسې نه کوي نور
په لاره لاره په ازغو شیندلو څـه کـوي نـور

د غم موسم دې پسـرلی شو ابادي یې راوړه
سترګې مې وچې پاتې نشولې اوبه کوي نـور

خپله څېره دې په هینداره کې و نه پېژنـده
زړه ته دې ووایه چې مونږه سره ښه کـوي نـور

چې مونږه جنګ غوښته نو خلکـو شاباسـی راکـاوه
چې مونږه سوله غواړو تشه تماشه کوي نـور

درد شېبه، شېبه، شېبه پـه ډېرېـدو دی
ضرورت د هغـــه ســـترګو د لیـــدو دی

پدې زړه کې هر سړي ته مینه شـته ده
ښار خو ځای د ټول ولـس د اوسـېدو دی

مونږ پرهېز د خدای لـه ډېـرو نعمتونـو
ژونـد روان د جنتونـو پـه وعـدو دی

ته قسم وکړه چې نـن بـه پـاتې کېـږې
او موسـم هـم د بـاران د وریـدو دی

زه د خـاورې آزادي غـواړم ***درځـاره***
خو په ما تور د مذهب د پرېښـودو دی

د کمـــیس او د وجـــود مناســـبت دی
مانه نــه کېــږي، د صــبر ضرورت دی

دا ولـــس د ښایســـتونو ســـلطنت دی
او مخلوق ورتــه راغلــی د جنــت دی
نه ملنګــه! ســتا دعــا خــو بــه لګېــږي
خدای درکـړې مرتبـه او ولایـت دی
زوړ ایـمان مـې امانـت درتـه راوړی
زمونږ دغســې بــې ګټــې تجـارت دی
ستا د لپې غوندې غټې غټې سترګې
دا د غټـــو غټـــو خلکـــو علامـــت دی
د نينو غوندې مې خولـه پســې ترلــې
نېچه کړی مې په پاڼه کې شهرت دی

چې ملګرو ته کمزوری شـوې *درځاره*
تـــا نیـــولی د پاچـــا ملازمـــت دی

زړه مې هم مات شو د باور د ماتېدو نه پس
څه خو به کېږي ددې دومره څه کېدو نه پس

د هغه سترګو په لیدو مې هیلې ډېرې شوې
پسرلی راغـی د بـاران د وریـدو نـه پـس
ددې ولس د بیدارۍ ارمان مـې خـاورې شـو
خلک ړانده شـو د رڼـا د لګېـدو نـه پـس
د ماښام وېره مې د خدای له وېرې ډېره ده
زه کور ته ځمه د اذان د اوریـدو نـه پـس
ډېرې خبرې مې راوړي وي خو پـاتې شي
دا زه ګونګی ولې شم ستا د غږېدو نه پس؟

درځاره خپله خاوره هم راباندې حق لـري
جنت به غواړو د وطن د جوړېدو نـه پـس

چې ته راځې نو تر هغې دې باران هم وشي
ستا هـرکلي تـه بـه پـه لاره ګـلان هـم وشي

کلونـه کېـږي د يـو چـا د ليـدو تـږی يـم
او نــن بــه دا د روژه مــاتي اذان هــم وشي

په نوم دې ياد يمه څېره مې درنـه هېـره ده
کله ناکله خو مـې داسـې ګومـان هـم وشي

په دوه سجدو باندې جنت له خدايه غواړمـه
او بيا مې شک د بل سړي په ايمان هم وشي

چې پـسرلی هــم وي او دا د ښايسـتونو ښـار
څه نو په مـونږه خـو دې دا امتحـان وشـی

د ښو څوکې دې ځان پلو ته قـات دي
خلك خپلو کې په شر دي څه حـالات دي

زمونږ زړونه چې په هسکو غاړو نه ځـي
د ښایسته و په لاسونو پـه مـلا مـات دي

د ښـار لارو او کوڅـو تـه خـو راوځـه
د ولـــس درسره ډېـــر ملاحظـــات دي

د رنګونـو مجموعـه راتـه ښـکاره شـوه
په څېره کې دې شـیندلي کاینـات دي

نـــن د بلـــې غـــزا دور دی ***درځـــاره***
بیا وژل د ژونـدي شـوي سـومنات دي

تــا وژړل او زه وربانــدې ویلــې شــومه تــوی شــوم
چې ژیړ ګلاب دې راکړ نو په ټوله کیسه پـوی شـوم

مکتــب نــه و کتــاب نــه و اوبــه مــې خرخـولې
ملګریه زه هم تـا غونـدې پـه لارو کـې رالـوی شـوم

زړه ته راغلي ته مې وویل چې ځه بېرته
یو نازولي ته مې وویل چې ځه بېرته

مینه خو ځه چې د پښتو فکر مې ونکړ
او رابللي ته مې وویل چې ځه بېرته

زه چې خفه شمه، خفه یمه بیا ټول عمر
نو هغه ښکلي ته مې وویل چې ځه بېرته

مرګ ته مې وویل چې ژوند مې شروع کړی دی
بلا وهلي ته مې وویل چې ځه بېرته

درځاره دا سفر یواځې هم کولی شم
پښه نیولي ته مې وویل چې ځه بېرته

که نوروز دی که اختر دی کـه بـرات دی
زما درد پکې له هـر سـړي نـه زیـات دی

مــه مسـج کــوه مــه خــط راتــه رالېــږه
ستا د نوم لـه اخسـتلو مــې زړه مـات دی

یــره هـــره شــېبه وېــره د یـــو بـــم وي
دا زمونږ کور دی، دا مخامخ جومات دی

غــږ مــې نـــه اوري راڼــه راڼــه راګــوري
هغــه بشـکلی پـــه مثــال د ســومنات دی

ســـتا د طـــور رڼـــا زمـــونږ لپـــاره نـــده
ته موسا یې منسوخ شوی دې تـورات دی

په خندا يې راته وويل چې ستا د لاسه مړه
اوس مې خوب خدای تبنتولی د سودا د لاسه مړه

سترې مشي راته وکړه خو د لرې نه جانانه
ناروا به رانه وشي د روا د لاسه مړه

مسلې مسلې نشته پېغورونه دي سړيه
جوماتونه رانه پاتي د ملا د لاسه مړه

زړه ساتل د سر ساتل ندي چې جنګ ته به لاړ نشې
دا خو هره ورځ ماتېږي د يو چا د لاسه مړه

پسرلی په تيرېدو دی جنتي شپې قضا شوې
هغه مخ ته کتی نشم د حيا د لاسه مړه

خپله هم راځي خو د یــو ســت کــول ضرور دي
داسې لکه لمونځ ته چې د نیت کــول ضرور دي

کلــه کلــه غــم تــه مخــه ښــه ویــل پکــار وي
شــوخو ماشــومانو تــه منــت کــول ضرور دي

زه خو بیا مــین شــومه پــه دوو نــورو ســترګو
ماته داسې دی چې محبت کــول ضرور دي

څه مــونږه؟ او څــه زمــونږ نیمګــړي عملونــه؟
نه ویل کېږي، تمه د جنت کــول ضرور دي

کړې وعده هم پوره کول غواړي خو بیا هــم
ښکلو ته د نــه راتلــو عــادت کــول ضرور دي

زړه مې منګولو کې نيولی دی او ژاړم ورته
د محبت لپاره دوه ورځې ژوند غواړم ورته

د هغه سترګو د ليدلو دُعا نـه اوري څـوک
چې دلته څومره زيارتونه وو نـو لاړم ورتـه

پُل صراط وي که د سور دوزخ په غـاړه وي
ستا د لیـدو شـېبه دې سـل کالـه ولاړه وي

زړه وي، په زړه کې يې زمونږ لپاره ځای نه وي
سیند دې بهېږي شاوخوا ځمکـه دې شـاړه وي

وايم ګيله وکړم خفـه شـمه خـو نـه کېـږي
چې ستا په سترګو کې غوسه او مینـه دواړه وي

چې آزادي نه وي د خاورې آبادي نـه وي
غر به سـپېره وي او هـواره بـه ويجـاړه وي

يره کـه مـا بـه د څېـرې نـه پېژنـدلی يـې
درځاره ستا ګناه دې هم زمـا پـه غـاړه وي

زما مرګ او زمـا ژونـد سـتا پـه اختیـار دي
زه چــې څــه لرمــه ټــول د تانــه ځــار دي

دا مونځونــه او نفلونــه یــې قبــول کــړه
خدایـه! ټـول سـتا د لیـدو پـه انتظـار دي

اوس پښېمانه يې پــه خپلــې فيصلــې بانــدې
د ژوند سفر خو به کوې پــه حوصلــې بانــدې

کال پس راغلی يې... څه ښه دی چــې راغلــی يــې
نورې خبرې مې اوس نه راځي په خولې بانــدې

خلکو ته ووايه چــې مينــه هــم لــرِ وويښــــي
ستونی دې وچ شو د زکات په مسـلې بانــدې

د هغــه ســترګو د ليــدو نــه بغيــر نــه کيــږي
خدايه خبر خو يې د زړه په ماملې بانــدې!؟

نو سترې مشــي دې هم ډکــه لــه خفګانــه وه
او مخه ښه دې هــم ولاړه پــه ګيلــې بانــدې

د بې سـببه خاموشـی عذابـه بـس دی نـو
زه دومره نه یمه د درد له تابه بـس دی نـو

ستا محرم محـرم ناسـته مـې رایـاده شـوه
دا ته په څه خفه یې وه ګلابه بـس دی نـو

په اور کې ناست د بل لپاره پسـرلی غواړي
د پښتنو خو شوه خانه خرابـه بـس دی نـو

د بیـا راتلـو لپـاره ټـولې دروازې بنـدې
د هغه سـترګو د لیـدو ثوابـه بـس دی نـو

زه پـه هغـې پُـل صراط پـورې وتـې نشـم
ځار شم د خدای له دې ښایسته کتابه بس دی نـو

په اراده کېږي نو ژوند خــو خپلــه نــه کېــږي
ته چې کارې ناست یې ستا به مرګ ته زړه کېږي

هغــه جنــت دی، بــس دا دوه قدمــه لاره ده
که لږه نــوره حوصــله وکــړې نــو څــه کېــږي

جــلال ابــاد د ژمــي هــم نــدی، کنــه یــاره!؟
راځه چې کور ته ځو دباندې مې ساړه کېــږي

سترګې مې نشته دی نو ښار هم راته نه ښکاري
که نــه احســاس د ښایســتونو راتــه ښــه کېــږي

درځــاره تــه د آزادۍ خــبرې ډېــرې کــې
مبــارزه خــو پــه خــبرو بانــدې نــه کېــږي

ستا دتلو د ورځې نــه بــې رنګــه دی بربــاد دی
اوس جلال اباد هسې په نــوم بانــدې ابــاد دی

خدایه ستا جنت ته د تلو لاره څومره لرې شوه
هــر ســړی لیــدلو تــه لېوالــه د جایــداد دی

مورې دعاګانې ورته وکــړه چــې سرلــوړی وي
ستا بچی خو ستا په دُعاګــانو بانــدې ښــاد دی

ګوره پاچا غږ کــوو چــې مــونږه آزادي غــواړو
تاتــه خــو زمــونږه تــاریخ پاڼــه پاڼــه یــاد دی

ته چې څه وغواړې کولی شې خو نه یې کـوې
ستا د راتلو ضرورت دومره دی چې څه یـې کـوې

زه چاته نه وایم چې څنګه یم او څنګـه نـه یـم
مګر که دا پوښتنه نن راځې او تـه یـې کـوې !

ستا د لاسو په سترګي مشـي مـې ساړه ونیـــسي
او که په سترګو کې یې هم کوې نو ښـه یـې کـوې

مـونږه لـه ډېـرو رحمتونـو نـه بېـزاره خلـك
خدایه باران کې زمونږ ګټه نشته مـه یـې کـوې

د عمـر لاره دې پـه صـبر بانـدې لنـډه کړلـه
ظلم همدومره وي درځاره چې پـه زړه یـې کـوې

په ورغــوي د نکريــزو ګــل کــاري ده
هــای! د زړه کيســه مــې نــوره سرکــاري ده

خلــک ډېــر و مــونږه تاتــه مينــه درکــړه
د ښايســـت سره زمـــونږه همکــــاري ده

کور کې ښه يمـه د مـرګ وېـره بـه نـه وي
ښار کې هسـې هـم څـه نشـته بېکـاري ده

زه بېرتــــه لاړم بلــــه شــــپه مــــې ولا ونکــــړه
ته به خفه یــې چــې پوښــتنه مــې ســتا ونکـړه

په هغه دوه سـترګو مـې بیـا مینـه راغلـې ده
یره چې دا خـو مـې څـه نـوې ګناه ونکـړه؟

زه چرته نه ځمه په خلکــو پســې، رادې شي
که زندګي رانه خفــه وي نــو پخــلا دې شي

ته به زمونږه وچــو شــونډو تــه هــم نګــورې
که جنتونــه د ســاتلو شــی وي ســتا دې شي

هغه ســړي تــه مــې د زړه خــبره هــم وکــړه
خدايه که نکېږي هم، څه کېږي رضــا دې شي

درده پرېمانه شې په خپلې وعدې نه راځې
زه دومره بد شومه چې ته هم نـزدې نـه راځـې

د ښايسته سترګو سړی راته مسکی ناست دی
ته چرته مړه يې، د ګناه ارادې نـه راځـې ؟

ډېره موده وروسته دې بيا په خوا کې ګورمه
درځاره پرېده مړه ته بې فايـدې نـه راځـې

ته به خبر هم شې خو دا ورځې به تېرې وي
د ماتو ماتو زړونو دومره صبر چېرې وي

د ګلاب مينه د کوکنارو په ګل نه ماتېږي
زما به نه خوښېږي، سترګې خو به ډېرې وي

(شپه کېږي سبا کېږي) بې لـه څنـډه زمانـه
تېرېـږي د اوبـو غونـدې پـه منـډه زمانـه

پښتون ګوره د څو زره کلونو زوړ بنـده دی
ترې کـشره ده دا ښکته پورته غونـډه زمانـه

لدې نه پکې وروسته نوره منډه کول غواړي
تـر دې دمـه مـو وخـوړه پـه ټنـډه زمانـه

لاس راته راکه چې ګیله مې درنه ختمه شي
نور مې پخلا که چې ګیله مې درنـه ختمـه شي

خدایه! یوه دعا مې هم لکه چې نـه اورې؟
هغه زما که چې ګیله مـې درنـه ختمـه شي

درد تــه مــې جــامې بــدلې کړيــدي
مــونږه خــو نــامې بــدلې کړيــدي

مــه راځــه د کـــلي ارمـــان مکـــوه
ظلــــم علامــــې بـــــدلې کړيــــدي

د ژیړ ګلاب پاڼې د لیک سره جوړه راغلي
صــبر پکار دی په مطلب د رســېدو لپاره

زما ارمان دی چې یې جنګه زما نه وګورم
جنت ته نه ځمه د شــاتو او شــیدو لپاره

Design by: Andish Graphics

Download from:aghalibrary.cm